

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5S/69/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1016200619
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Fulcová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1016200619.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Fulcovej a členiek senátu JUDr. Anny Peťovskej, PhD. a JUDr. Otilie Belavej, v právnej veci žalobcu: PLENKALL SK s.r.o., IČO: 46 699 864, so sídlom Macharova 1104/3, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SK/0904/99/2015 zo dňa 03.03.2016 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému súd **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania

o d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie pre správny orgánom

1. Inšpektormi SOI boli v súvislosti so šetrením podnetu č. 1098/2014 uskutočnené dňa 18.11.2014 a 13.04.2015 v sídle Inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj kontroly, počas ktorých bolo preverované dodržanie povinností vyplývajúcich zo zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) zo strany žalobcu ako veriteľa. Výsledok z vykonaných kontrol je popísaný v inšpekčnom zázname z kontroly zo dňa 18.11.2014 a v inšpekčnom zázname z kontroly zo dňa 13.04.2015.

2. V danom prípade bolo zistené, že žalobca v pozícii veriteľa uzatvoril so spotrebiteľkou p. G.. L. I.. R., bytom R. XXXX/XX, D. Zmluvu o úvere k žiadosti č. 1008008815 zo dňa 16.10.2013 s výškou úveru XXX,- €, ktorá mala byť splatená 48 mesačnými splátkami vo výške XX,XX €, celková splatená hodnota X.XXX,XX € (ďalej len „Zmluva č. 1008008815-“). Podľa Žiadosti č. 1008008815 podanej dňa 04.09.2013 vyplýva, že úver bol žiadaný v súvislosti s úhradou nákladov za nehnuteľnosť, kde spotrebiteľka bývala. Zmluva č. 1008008815 však neobsahovala náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch:

- druh spotrebiteľského úveru;
- úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru;
- informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere
- právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jeho výpočtu;
- názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23 zákona o spotrebiteľských úveroch;
- právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti;
- priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtýrok.

3. Pri výkone kontroly bolo ďalej zistené, že žalobca v pozícii veriteľa uzatvoril so spotrebiteľkou p. G.. L. I.. R., bytom R. XXXX/XX, D. Zmluvu o úvere k žiadosti č. 1008009351 zo dňa 14.04.2014 s výškou úveru X.XXX,- €, ktorá mala byť splatená 48 mesačnými splátkami vo výške XXX,XX €, celková splatená hodnota X.XXX,XX € (ďalej len „Zmluva č. 1008009351“). Zmluva č. 1008009351 však neobsahovala náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch:

- informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere;
- priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtýrok.

4. Oznámenie o začatí správneho konania zo dňa 18.08.2015 bolo žalobcovi doručené dňa 25.8.2015.

5. Dňa 26.10.2015 bolo vydané rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o uložení pokuty vo výške X.XXX,- € pre porušenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. a), i), v), w), x), y) a pre porušenie § 9 ods. 2 písm. v), y) zákona o spotrebiteľských úveroch.

6. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal žalobca dňa 20.11.2015 odvolanie, v ktorom považoval sankciu za udelenú na základe nesprávne vyhodnotených faktov a rozhodnutie považoval za rozporné s platnými právnymi predpismi.

7. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. SK/0904/99/2015 zo dňa 03.03.2016 tak, že odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia s ohľadom na žalobné námietky

8. Žalovaný v rozhodnutí č. SK/0904/99/2015 zo dňa 03.03.2016 uviedol, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti majúce vplyv na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia v odvolacom konaní. Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu žalovaný dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom.

9. Žalovaný sa stotožnil so záverom správneho orgánu prvého stupňa, že dotknuté zmluvy boli uzatvorené medzi žalobcom ako veriteľom a p. L. I.. R.. ako spotrebiteľkou. Samotná skutočnosť, že žalobca predmetné zmluvy kvalifikoval ako zmluvný typ, ktorý spadá do režimu Obchodného zákonníka (napriek tomu, že vzhľadom na právne postavenie p. L.U. I.. R.. ako spotrebiteľky mali byť uzatvorené v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch), nezbavuje žalobcu povinností, ktoré mu ako veriteľovi vyplývajú zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedená povinnosť zo strany žalobcu splnená nebola, nakoľko predmetné zmluvy neobsahovali všetky zákonom o spotrebiteľských úveroch predpísané náležitosti.

10. Žalovaný neakceptoval tvrdenie žalobcu o tom, že p. L. I.. R.. boli úvery poskytnuté ako podnikateľke. Uvedený záver podporuje aj samotná identifikácia zmluvných strán v Zmluve o úvere č. 1008008815 a Zmluve o úvere č. 1008009351, kde je p. L. I.. R.. ako príjemca úveru identifikovaná menom a priezviskom ako občan SR, dátumom narodenia, rodným číslom a trvalým pobytom (v prípade Zmluvy o úvere k žiadosti č. 1008009351 aj číslom občianskeho preukazu). Až v časti týkajúcej sa údajov o zamestnávateľovi je uvedené SZČO - 32 817 487. Samotné čestné vyhlásenia k vyššie uvedeným zmluvám, na ktoré žalobca poukazyval, slúžili žalobcovi ako veriteľovi zjavne na preukázanie príjmu žiadateľa o úver. V týchto je p. L. I.. R.. opäť identifikovaná menom a priezviskom, trvalým pobytom, dátumom narodenia, kde je uvedené v bode 1. mám príjem z: (v prípade TPP uviesť zamestnávateľa, v prípade živnosti IČO a predmet činnosti: v bode I. a je ako zdroj príjmu uvedené SZČO - 32 817 487). Z predmetných vyhlásení a z nich poskytnutých údajov nie je možné automaticky prijať záver o tom, že p. L. I.. R.. si úvery zobrala ako podnikateľský subjekt v rámci predmetu svojho podnikania. Obdobne ako v prípade osôb zamestnaných na pracovnú zmluvu, ktoré svoj stály príjem preukazujú uvedením zamestnávateľa, príp. pracovnou zmluvou a pod., tak aj fyzická osoba majúca príjem zo samostatnej zárobkovej činnosti musí na účely schválenia úveru tento preukázať. Nakoľko pri SZČO je zrejmé, že táto nie je v pracovnoprávnom alebo obdobnom právnom vzťahu so zamestnávateľom, je logické, že ako zdroj svojho príjmu uvedie činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba (pokiaľ nie je súčasne aj zamestnancom). Zároveň, zo Žiadosti č. 1008008815 vyplýva, že p. L. I.. R.. úver potrebovala v súvislosti s nákladmi na nehnuteľnosť, kde bývala. Žalovaný upozornil na to, že zo žiadnych dokumentov uvedených vyššie nevyplýva, že p. L. I.. R.. o predmetné úvery žiadala ako podnikateľský subjekt v súvislosti s predmetom svojho podnikania alebo povolania, resp. že v prípade Zmluvy o úvere č. 1008008815 a Zmluvy o úvere č. 1008009351 vystupovala ako podnikateľka. Zo Zmluvy o úvere č.

1008008815 a Zmluvy o úvere č. 1008009351 taktiež nevyplýva účel uzavretia zmluvy o úvere či jej plnenia (zo Zmluvy o úvere k žiadosti č. 1008009351 vyplýva, že sa jednalo o bezúčelový úver).

11. Žalovaný poukázal na to, že žalobca v prípade dotknutých zmlúv neosvedčil nespotebitel'ský charakter uzavretých zmlúv, a teda bol pri uzatváraní predmetných zmlúv povinný dodržiavať právnú úpravu vyplývajúcu zo zákona o spotrebitel'ských úveroch, pričom uvedená povinnosť splnená nebola, nakoľko predmetné zmluvy neobsahovali všetky zákonom o spotrebitel'ských úveroch predpísané náležitosti. Žalobca sa nemôže zbaviť zodpovednosti za protiprávne konanie uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia opieraním sa (iba) o skutočnosť, že zmluvy boli uzatvorené podľa Obchodného zákonníka a v častiach o zamestnávateľovi dlžníka bolo uvedené jeho IČO. Tak ako správny orgán prvého stupňa, ani žalovaný neakceptoval tvrdenie žalobcu, že ak p. L. I. R.. deklarovala príjem ako živnostník, bola posudzovaná ako živnostník.

12. Ďalej žalovaný uviedol, že ukladanie pokút za delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (tzv. diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami tohto logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia), musí byť aj zdôvodnené. Správny orgán svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške XXXX eur, pričom maximálne možno pokutu podľa § 23 ods. 2 písm. b) uložiť do 70 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000 eur). Z tohto rámca správny orgán nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil. Žalovaný poukázal na to, že pri preskúvaní výšky pokuty je nutné vychádzať zo základných rovín pôsobenia sankcie, a to individuálnej a generálnej; vzhľadom na uvedené roviny, ako aj funkcie sankcií, mal žalovaný za to, že pokuta uložená prvostupňovým správnym orgánom nebola uložená v zjavne neprimeranej výške vo vzťahu k spáchanému deliktu a jeho rozsahu, závažnosti, spôsobu spáchania a jeho následkom. Žalovaný mal za to, že v prípade určenia výšky uloženej pokuty je táto odrazom konkrétneho prípadu a zhodnotenia konkrétnej veci. Vo sfére postihovaného subjektu má uložená pokuta plniť úlohu výchovnú, ako aj represívnu, a preto je žiaduce, aby bola cielená v jeho majetkovej sfére. Nemôže sa teda jednať o sankciu v zanedbateľnej výške, inak sa nedá predpokladať, že by plnila svoj účel. Nie zanedbateľná je tiež tá skutočnosť, že uložená pokuta plní preventívnu funkciu aj vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností, u ktorých musí mať silu odradiť od protiprávneho konania.

13. K výške uloženej pokuty žalovaný konštatoval, že je nepochybne výsledkom uváženia zo strany správneho orgánu, odvolací orgán sa teda zaoberal otázkou, či správne uváženie nevybočilo z medzí hľadísk ustanovených zákonom. Žalovaný mal za to, že správny orgán prvého stupňa rozsah uloženej sankcie náležite odôvodnil tak v intenciách ust. § 23 ods. 2 zákona o spotrebitel'ských úveroch, ako aj v medziach ust. § 23 ods. 2 písm. b), ba) bod 4. cit. zákona, správny orgán sa pritom vysporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre posúdenie závažnosti zisteného konania účastníka konania, a tým aj primeranosti uloženej sankcie.

14. Žalovaný uviedol, že žalobca plne zodpovedá za protiprávny skutkový stav, zistený v čase kontroly SOI, a to bez ohľadu na dôvody a skutočnosti, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Žalovaný uviedol, že spotrebitel' pri dojednaní úveru vystupuje v slabšej pozícii v porovnaní s poskytovateľom úveru, a preto bolo potrebné v medziach zákona poskytnúť mu zvýšenú ochranu. Žalobca však predmetné zmluvy kvalifikoval ako zmluvný typ, ktorý spadá do režimu Obchodného zákonníka, čím znevýhodnil daného spotrebitel'a vo vzťahu k zvýšenej právnej ochrane zabezpečenej právnym režimom zákona o spotrebitel'ských úveroch.

15. K posudzovaniu jednotlivých kritérií pre ukladanie sankcie žalovaný uviedol, že porušenie zákonom stanovených povinností spočívalo v tom, že žalobca uzatvoril so spotrebitel'kou Zmluvu o úvere č. 1008008815 a Zmluvu o úvere č. 1008009351 a tieto podriadil pod režim Obchodného zákonníka, hoci sa v danom prípade jednalo o spotrebitel'ku, pričom predmetné zmluvy neobsahovali výpočet vyššie špecifikovaných náležitostí zmluvy o spotrebitel'skom úvere v zmysle zákona o spotrebitel'ských úveroch.

16. Z hľadiska závažnosti konania správny orgán zohľadnil jeho nebezpečnosť, ktorú videl v skutočnosti, že neboli v plnej miere zabezpečené práva spotrebitel'a, ktoré mu poskytuje zákon o spotrebitel'ských úveroch, v dôsledku čoho došlo k znevýhodneniu predovšetkým vo vzťahu k informáciám, s ktorými

je povinný žalobca oboznámiť spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy, vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, k výške odplaty, ako aj ku konkrétnym právam spotrebiteľa v zmysle § 13, ktoré majú zásadný význam predovšetkým v poskytnutí spotrebiteľovi dostatočného množstva informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

17. Z hľadiska rozsahu a dĺžky trvania protiprávneho konania správny orgán pri určení výšky uloženej pokuty vzal do úvahy, že u účastníka konania vo vzťahu k spotrebiteľke išlo o opakovaný postup pri poskytnutí finančných prostriedkov, ktorý vo svojich účinkoch spôsobuje, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch nie sú uzavreté v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona.

18. Z hľadiska následkov konania podľa rozhodnutia žalovaného, správny orgán poukázal na skutočnosť, že neuvedenie všetkých zákonom požadovaných údajov neumožňuje spotrebiteľom riadne zoznámenie sa s ponukou úveru, ako aj nezabezpečuje právnu istotu v otázke podmienok spotrebiteľského úveru, nákladoch, právach a záväzkoch, pričom v dôsledku neuvedenia požadovaných náležitostí dochádza k oslabeniu právnej pozície spotrebiteľky v predmetnom zmluvnom vzťahu. Dôležitosť identifikovaných chýbajúcich náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podčiarkuje aj ochrana poskytnutá zo strany zákonodarcu, ktorý v prípade absencie uvedených náležitostí zbavuje úver poplatkov aj samotného úroku.

19. Pri určovaní výšky správny orgán vzal do úvahy to, že účel právnych predpisov poskytujúcich spotrebiteľom, záujemcom o úver, právo na informácie a istotu pri uzatváraní zmluvných vzťahov týkajúcich sa poskytnutia spotrebiteľského úveru, nebol z dôvodu porušenia povinnosti splnený.

20. Podľa žalovaného, od žalobcu vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkané služby, je opodstatnené očakávať, že koná profesionálne so znalosťou ponúkaných služieb a v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z relevantných predpisov, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní. Podľa judikatúry sa vychádza z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaného tovaru a služieb, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní.

21. Žalovaný mal za to, že pokuta uložená vo výške vyplývajúcej z výroku tohto rozhodnutia je s prihliadnutím na zákonom stanovené medze a hľadiská pokutou primeranou a zároveň pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu, jeho závažnosti, rozsahu, dĺžke, následkom a povahe.

22. Podľa žalovaného podkladom pre vydanie rozhodnutia bol presne a spoľahlivo zistený skutkový stav veci, na základe čoho podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku žalovaný odvolanie zamietol ako nedôvodné.

III. Žaloba

23. Žalobca dňa 12.04.2016 podal na súd žalobu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia podľa § 247 a nasl. OSP, ktorá bola odôvodnená nasledovne:

24. Dňa 14.03.2016 bolo žalobcovi doručené rozhodnutie žalovaného č. SK/0904/99/2015 zo dňa 03.03.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj (ďalej aj len "prvostupňový orgán") č. U/0128/01/2015 zo dňa 26.10.2015 (ďalej aj len "prvostupňové rozhodnutie") potvrdil (ďalej aj len "napadnuté rozhodnutie").

25. Prvostupňovým rozhodnutím bola žalobcovi uložená pokuta podľa ust. § 23 ods. 2 písm. b), ba) bod 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení zákonov (ďalej aj len "ZoSÚ") vo výške X.XXX,- € pre porušenie ust. § 9 ods. 2 písm. a), i), v), w), x), y) ZoSÚ v znení účinnom do 31.03.2015.

26. Žalobca zotrval na tom, že prvostupňový orgán, ako aj žalovaný vykonali nesprávne právne posúdenie otázky, akým právnym predpisom sa spravuje zmluva o úvere medzi ním a dlžníčkou, ktorá bola predmetom skúmania zo strany prvostupňového orgánu a žalovaného.

27. Žalobca bol presvedčený, že zmluva o úvere bola správne uzatvorená podľa obchodného zákonníka a to z dôvodu, že dlžníčka je podnikateľkou a pri uzatváraní zmluvy o úvere konala v rámci svojho podnikania. Skutočnosť, že dlžníčka je podnikateľkou nebola počas správneho konania sporná. Fakt, že dlžníčka je podnikateľkou spôsobuje, že sa od nej očakáva znalosť právnych predpisov a jej bdelosť pri každom konaní je u nej vo všeobecnosti na vyššej úrovni ako je to pri bežnom spotrebiteľovi. Preto žalobca odôvodnene predpokladal, že ak jej predložil na uzatvorenie zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka a táto dlžníčka túto zmluvu bez pripomienok v danom právnom režime uzatvorila, konala v rámci svojho podnikania. Ak dlžníčka v danej chvíli nekonala ako podnikateľka, mala na túto skutočnosť žalobcu upozorniť. Ak tak dlžníčka nekonala vyvolala u žalobcu odôvodnenú domnienku o tom, že koná v rámci svojho podnikania a predložená zmluvná dokumentácia tomu zodpovedá. Ak teraz dlžníčka tvrdí, že nekonala v rámci podnikania, zanedbala svoje povinnosti za čo je potrebné pričítať jej aspoň časť zodpovednosti. Žalobca, poznajúc ust. § 2 písm. a) ZoSÚ, podľa ktorého spotrebiteľom nie je osoba konajúca v rámci predmetu svojho podnikania, nemohol osobe, o ktorej bol presvedčený, že je podnikateľom a koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, predložiť zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, keďže takáto zmluva nemôže byť uzatvorená medzi dvoma podnikateľmi, ktorý konajú v rámci svojho predmetu podnikania. Prípustné tak bolo len uzatvorenie zmluvy podľa Obchodného zákonníka.

28. Žalobca poukázal na to, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že zo žiadosti o úver vyplýva, že úver bol žiadaný v súvislosti s úhradou nákladov za nehnuteľnosť, kde dlžníčka býva. Uvedená skutočnosť podľa žalobcu nie je jednoznačná, ako tvrdil žalovaný. V skutočnosť nič nebráni tomu, aby určitá nehnuteľnosť bola využívaná v časti na bývanie a v inej časti na podnikanie. Ak teda dlžníčka žiadala úver na úhradu nákladov za nehnuteľnosť, kde býva, toto nepredstavuje prekážku v tom, aby išlo o podnikateľský úver. Uvedená argumentácia žalovaného preto neznamená, že jednoznačne ide o zmluvu uzatvorenú v režime ZoSU a nie v režime Obchodného zákonníka.

29. Žalobca je presvedčený, že konal správne a s náležitou odbornou starostlivosťou, pričom správne určil aj právny režim zmluvného vzťahu. Preto žalovaný a aj prvostupňový orgán vykonali nesprávne právne posúdenie veci a s námietkami žalobcu sa nedostatočne vysporiadali, čo spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

30. Žalobca ďalej namietal vnútornú rozpornosť napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na stranu 5 ods. 4, stranu 9 ods. 3 a stranu 8 ods. 1 napadnutého rozhodnutia a uviedol, že žalovaný tak na jednej strane tvrdí, že postup žalobcu znevýhodnil spotrebiteľa, avšak zároveň sám žalovaný zdôrazňuje, že postup žalobcu spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo nie je možné vyhodnotiť inak ako zvýhodnenie spotrebiteľa, ktorý môže užívať cudzie finančné prostriedky až do ich vrátenia, a to bezodplatne. Podľa žalovaného tak tá istá skutková okolnosť súčasne znevýhodňuje a zároveň zvýhodňuje spotrebiteľa, čo odporuje logickému uvažovaniu. Z napadnutého, ako aj prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že správny orgán vyššie uvedený argument o nedodržaní náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a), i) a y) ZoSÚ vyhodnotil výlučne na príťaž žalobcu a pri určovaní výšky sankcie nezobral do úvahy vyššie uvedený následok straty nároku na odplatu. Strata odplaty pri uvedených porušeníach pritom sama o sebe predstavuje zákonnú finančnú sankciu, ktorá spôsobuje stratu na majetku žalobcu a teda má primeraný represívny a preventívny charakter. Charakter tejto sankcie je preto obdobný pokute, ktorú v správnom konaní udeľuje prvostupňový správny orgán a v druhom stupni o nej rozhodoval žalovaný. Samotný žalovaný v odôvodnení rozhodnutia na str. 8 ods. 2 nepriamo uvádza, že strata nároku na odplatu predstavuje X.XXX,XX €. Z toho vyplýva, že hoci si žalovaný tento zákonný následok v podobe straty nároku vo výške X.XXX,XX € uvedomuje, pri určovaní výšky pokuty túto významnú skutočnosť opomenul. Správny orgán však v zmysle ust. § 23 ods. 2 ZoSÚ pri určovaní výšky sankcie je povinný prihliadať na následky zistených nedostatkov. Ak teda žalovaný tieto okolnosti, ktoré významne ovplyvňujú následky zistených nedostatkov odmietol zohľadniť, konal protiprávne.

31. Ďalšiu vadu napadnutého rozhodnutia žalobca videl v nesprávnom rozhodnutí o uloženej sankcii a jeho nepreskúmateľnosti. Žalobca s poukazom na rozhodnutia:

- Najvyššieho súd Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/204/2010 zo dňa 7.12.2010
- Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn.: 7 As 72/2009 zo dňa 26.05.2010
- Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 5S/85/2014 z 23.06.2015

tvrdil, že prvostupňové rozhodnutie, ale ani napadnuté rozhodnutie žalovaného však kritéria preskúmateľnosti správnej úvahy, obsiahnuté v uvedených rozhodnutiach, nenapĺňajú. Žalobca namietal, že prvostupňový orgán uvádza len všeobecné zásady, ktorými sa riadi pri určovaní sankcie, ale žiadne konkrétne, na vec sa vzťahujúce a zo zisteného skutkového stavu sa odvíjajúce okolnosti, neboli pri hodnotení uvedené.

32. Žalobca ďalej poukázal na časť odôvodnenia prvostupňového orgánu: „Z hľadiska závažnosti bolo pri určovaní výšky pokuty zohľadnené, že účastník konania vyššie opísaným konaním nedodrжал právnou úpravou požadovaný štandard ochrany spotrebiteľky poskytovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch, keď predmetné zmluvy neobsahovali zákonom predpísané náležitosti“, po ktorom podľa žalobu nasleduje zopakovanie chýbajúcich náležitostí. Zdôraznil, že nie je prípustné, aby jedna a tá istá skutočnosť, ktorá predstavuje okolnosť nevyhnutnú vôbec na vznik správneho deliktu (bez absencie zmluvných náležitostí, by nevznikol správny delikt) bola zároveň vyhodnotená ako všeobecne priťažujúca okolnosť. Inými slovami fakt, že zmluva neobsahuje náležitosti, predstavujú zákonný znak správneho deliktu a nie o okolnosť odôvodňujúcu výšku sankcie. Týmto spôsobom prvostupňový orgán porušuje zásadu zákazu dvojitého pričítania. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn.: 7 As 72/2009 zo dňa 26.05.2010.

33. Podľa žalobcu v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia chýba úvaha nad rozsahom, dĺžkou trvania, následkami a povahou zistených nedostatkov. S poukazom na vyššie označenú, konštantnú judikatúru, pre preskúmateľnosť rozhodnutia o uloženej sankcii je nutné, aby sa správny orgán vysporiadal s každým zákonným kritériom.

34. Žalobca poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti odôvodnenia uloženej sankcie a bol toho názoru, že je celkom zjavné, že odôvodnenie výšky uloženej pokuty zo strany prvostupňového orgánu nebolo riadne, keďže chýbalo akékoľvek vysporiadanie sa s jednotlivými zákonnými okolnosťami. Podľa žalobcu obhajoba prvostupňového rozhodnutia žalovaným v napadnutom rozhodnutí tým, že prvostupňové rozhodnutie obsahuje náležité odôvodnenie, tak podľa žalobcu predstavuje skôr zbožné želanie žalovaného, než opis skutočnosti.

35. Žalobca poukázal na to, že žalovaný odôvodnenie výšky pokuty oproti prvostupňovému orgánu obohatil o kritérium rozsahu a dĺžky trvania protiprávneho konania s tým, že vo vzťahu k spotrebiteľke išlo o opakovaný postup. V okolnostiach prípadu je však nezanedbateľné, že prvotné posúdenie zmluvného vzťahu ako obchodnoprávneho malo za následok aj opätovné posúdenie zmluvného vzťahu o novom (refinancujúcom) úvere. Keďže nedošlo k žiadnej zmene rozhodujúcich okolností, najmä tej okolnosti, že dlžníčka aj naďalej bola podnikateľkou, skutočne neexistoval dôvod na prehodnotenie skoršej subsumácie zmluvného vzťahu pod Obchodný zákonník. Opakovanosť porušenia preto vzhľadom na uvedené nemôže byť posúdené na príťaž žalobcu, keďže ide o pokračovanie skoršieho porušenia.

36. Žalobca poukázal na to, že z hľadiska rozsahu žalovaný a prvostupňový orgán zistili celkom dve zmluvy, ktorých sa nedostatky týkajú, pričom ide o totožných účastníkov zmluvy. Ďalšie zmluvy, ktorých by sa nedostatky týkali žalovaný a prvostupňový orgán nezistili, preto v rámci rozsahu možno hovoriť len o dvoch i to nesamostatných porušeníach. Taký rozsah celkom určite podľa žalobu nezdôvodňuje uloženie tak vysokej pokuty. K dĺžke trvania vytýkaného konania žalobca poukázal na to, že ide o ojedinelé porušenie, ktoré sa vyskytlo iba v dňoch uzatvorenia dvoch zmlúv, t.j. v dvoch dňoch. Z hľadiska trvania zisteného porušenia v rozsahu dvoch dní mal za to, že zistené trvanie porušenia opäť nezdôvodňuje uloženie tak vysokej pokuty.

37. Vo vzťahu k hľadisku následkov protiprávneho konania podľa žalobcu na strane dlžníka nenastali také následky, ktoré by zdôvodňovali uloženie pokuty v tak vysokej výške.

38. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, bol žalobca presvedčený, že správne orgány sa objektívne s kritériami, vplyvajúcimi na výšku pokuty, preskúmateľným spôsobom nevysporiadali a ani s nimi ani nemohli vysporiadať a to z dôvodu, že na toto hodnotenie nemali dostatočné skutkové zistenia, pričom nevzali do úvahy, že voči žalobcovi ide vôbec o prvé konanie o správnom delikte, ktorý svoju činnosť

vykonáva už od roku 2007, uvedené nedostatky sa u žalobcu vyskytli po prvý krát a iba voči jednej konkrétnej osobe, teda z hľadiska trvania išlo o jednorazové a ojedinelé pochybenie. Žalobca má všeobecne dobrú povesť, čo aj jednoznačne uvádza samotná dlžníčka vo svojom podnete na Slovenskú obchodnú inšpekciu.

39. V žalobe žalobca poukázal na tú skutočnosť, že žalovaný ako aj prvostupňový orgán, je povinný dbať o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, s čím sa správne orgány vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali. Žalobca poukázal na:

- rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. U/0195/05/2011, zo dňa 20. 7. 2011,

- na rozhodnutie žalovaného č. SK/0251/99/2014, zo dňa 11.08.2014,

s tým, že v jeho prípade došlo k porušeniu zásady vyjadrenej v ust. § 3 ods. 5 Správneho poriadku, t.j. aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Uvedené rozdiely v uložených sankciách preukazujú arbitrárnosť rozhodovania žalovaného, nepreskúmateľnosť výšky uloženej sankcie a zneužitie správnej úvahy pri určovaní výšky sankcie.

40. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu žiadal, aby súd pre nedostatočné zistenie skutkového stavu na posúdenie veci zo strany žalovaného a prvostupňového orgánu (§ 250j ods. 2 písm. c) OSP) a pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového orgánu pre nedostatok dôvodov, zrušil rozhodnutie žalovaného č. SK/0904/99/2015 zo dňa 03.03.2016 a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj č. U/0128/01/2015 zo dňa 26.10.2015 celom rozsahu a vec vrátil žalovanému na nové konanie. V prípade, ak by súd nevyhovел vyššie uvedenému návrhu, žiadal aby súd podľa ust. § 250j ods. 5 OSP zmenil rozhodnutie žalovaného o uloženej sankcii - v časti pokuty žalobcovi tak, že žalobcovi uloží pokutu vo výške XXX,- €.

IV.

Vyjadrenie k žalobe

41. Žalovaný sa vyjadril k žalobe podaním zo dňa 10.05.2016 tak, že žalobu žiadal ako nedôvodnú zamietnuť. K námietkam uvedeným v žalobe žalovaný uviedol, že prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán rozhodol na základe a v medziach zákona, pričom skutkový stav bol vykonanou kontrolou SOI spoľahlivo zistený. Žalovaný má za to, že dodržal požiadavku 1 hlavy či. 2 ods. 2 Ústavy SR, a konal na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovil zákon. Súčasne rešpektoval základné pravidlá správneho konania, keďže skutkový stav veci zistil presne a úplne.

42. Žalovaný poukázal na to, že časť žalobných dôvodov bola obsiahnutá už v odvolaní žalobcu, a s týmto sa žalovaný zaoberal v dostatočnom rozsahu v rámci odvolacieho konania, pričom odkázal na svoje rozhodnutie s tým, že trvá na svojich vyjadreniach v ňom uvedených.

43. Žalovaný uviedol, že podľa odvolania žalobca posúdenie spotrebiteľky ako podnikateľky založil prakticky na skutočnosti, že táto osoba mala IČO a nebola v zamestnaneckom pomere [Ak by p. L. I. R., ICO: 32 817 487 bola posudzovaná ako zamestnanec a bola by teda spotrebiteľom, musela by mať uzatvorenú pracovnú zmluvu ako fyzická osoba nepodnikateľ s podnikateľským subjektom na základe živnostenského listu.] Orgán dozoru neakceptoval tvrdenie o tom, že p. L. I. R.. boli úvery poskytnuté ako podnikateľke. Uvedený záver podporuje aj samotná identifikácia zmluvných strán v Zmluve o úvere č. 1008008815 a Zmluve o úvere č. 1008009351, kde je p. L. I. R.. ako príjemca úveru identifikovaná menom a priezviskom ako občan SR, dátumom narodenia, rodným číslom a trvalým pobytom (v prípade Zmluvy o úvere k žiadosti č. 1008009351 aj číslom občianskeho preukazu). Až v časti týkajúcej sa údajov o zamestnávateľovi je uvedené SZČO - 32 817 487. Samotné Čestné vyhlásenia k vyššie uvedeným zmluvám, na ktoré žalobca poukazoval, slúžia veriteľovi zjavne na preukázanie príjmu žiadateľa o úver. V týchto je p. L. I. R.. opäť identifikovaná menom a priezviskom, trvalým pobytom, dátumom narodenia, kde je uvedené v bode 1. mám príjem z: (v prípade TPP uviesť zamestnávateľa, v prípade živnosti IČO a predmet činnosti; v bode l. a je ako zdroj príjmu uvedené SZČO - 32 817 487. Z predmetných vyhlásení a z nich poskytnutých údajov nie je možné automaticky prijať záver o tom, že p. L. I. R.. si úvery zobrala ako podnikateľský subjekt v rámci predmetu svojho podnikania. Obdobne ako v prípade osôb zamestnaných na pracovnú zmluvu, ktoré svoj stály príjem preukazujú uvedením zamestnávateľa,

príp. pracovnou zmluvou a pod., tak aj fyzická osoba majúca príjem zo samostatnej zárobkovej činnosti musí na účely schválenia úveru tento preukázať. Nakoľko pri samostatne zárobkovo činnnej osobe je zrejmé, že táto nie je v pracovnoprávnom alebo obdobnom právnom vzťahu so zamestnávateľom, je logické, že ako zdroj svojho príjmu uvedie činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba (pokiaľ nie je súbežne aj zamestnancom).

44. Žalovaný poukázal na bežnú prax v zmysle ktorej v prípade, ak dochádza k uzatvoreniu zmluvného vzťahu medzi dvoma podnikateľskými subjektmi a v prípadoch, ak je jedným z nich fyzická osoba ako samostatne zárobkovo činná osoba, je všeobecne zaužívané, že táto je v predmetnom právnom úkone identifikovaná práve údajmi vzťahujúcimi sa k jej podnikateľskej činnosti, a to s použitím pojmov vzťahujúcich sa k tejto činnosti, najmä obchodným menom, miestom podnikania, identifikačným číslom atď. a nie označením samostatne zárobkovo činnnej osoby ako podnikateľa uvedením mena a priezviska, miesta trvalého pobytu, rodného čísla a dátumu narodenia (príp. čísla občianskeho preukazu), hoci sú niektoré údaje rovnaké. Zároveň, zo Žiadosti č. 1008008815 vyplýva, že p. L. I.. R.. úver potrebovala v súvislosti s nákladmi na nehnuteľnosť, kde bývala. Žalovaný upozornil, že zo žiadnych dokumentov vyššie uvedených nevyplýva, že p. L. I.. R.. o predmetné úvery žiadala ako podnikateľský subjekt v súvislosti s predmetom svojho podnikania alebo povolania, resp. že v prípade Zmluvy o úvere č. 1008008815 a Zmluvy o úvere č. 1008009351 vystupovala ako podnikateľka. Zo Zmluvy o úvere č. 1008008815 a Zmluvy o úvere č. 1008009351 taktiež nevyplýva účel uzavretia zmluvy o úvere či jej plnenia (zo Zmluvy o úvere k žiadosti č. 1008009351 vyplýva, že sa jednalo o bezúčelový úver).

45. Žalovaný vo vzťahu k posudzovaniu spotrebiteľského charakteru zmluvy poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 31.5.2010 sp. zn. 10CoE/70/2010.

46. Z uvedeného mal žalovaný jednoznačne za to, že v danom prípade sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy, žalobca neosvedčil nespotebiteľský charakter uzavretých zmlúv, a teda bol pri uzatváraní predmetných zmlúv povinný dodržiavať právnu úpravu vyplývajúcu zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca sa podľa žalovaného nemohol zbaviť zodpovednosti za protiprávne konanie uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia opieraním sa (iba) o skutočnosť, že zmluvy boli uzatvorené podľa Obchodného zákonníka a v častiach o zamestnávateľovi dlžníka bolo uvedené jeho IČO. Tak ako správny orgán prvého stupňa, ani žalovaný neakceptoval tvrdenie žalobcu, že ak p. L. I.. R.. deklarovala príjem ako živnostník, bola posudzovaná ako živnostník. Skutočnosť, že p. L. I.. R.. je samostatne zárobkovo činná osoba predsa nemôže bez ďalšieho znamenať, že predmetné úvery jej boli poskytnuté ako podnikateľke, teda nie ako súkromnej fyzickej osobe, spotrebiteľke, ktorá svoj príjem deklarovala prehlásením o tom, že je samostatne zárobkovo činnou osobou. Ak by sa totiž uplatnilo tvrdenie žalobcu o tom, že nakoľko osoba deklaruje príjem ako živnostník, je preto posúdená ako živnostník - podnikateľ, uvedené by mohlo smerovať k neakceptovateľnému záveru, v zmysle ktorého by si fyzická osoba, ktorá si zarába na živobytie ako samostatne zárobkovo činná osoba, nemohla zobrať úver ako spotrebiteľ (fyzická osoba). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal orgán dozoru za to, že p. L. I.. R.. vystupovala v predmetných zmluvných vzťahoch so žalobcom ako spotrebiteľka. Žalovaný postoj žalobcu k danej skutkovej situácii považuje naopak až za hrubo rozporný s odbornou starostlivosťou.

47. Poskytovanie finančných služieb nebankovými subjektmi pre spotrebiteľov musí byť vykonávané s náležitou odbornou starostlivosťou zahŕňajúcou predovšetkým ponuku vhodných zmluvných podmienok pre spotrebiteľa, komunikáciu s dlžníkom, rešpektovanie jeho základných ľudských práv a to tak pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy, ako aj počas výkonu zabezpečovacích prostriedkov. Odborná starostlivosť v sebe zahŕňa dobrú vieru, morálku a bezvýhradné rešpektovanie zákona.

48. Žalovaný si nie je vedomý žiadnej vnútornej rozpornosti napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia, tieto naopak považuje za riadne zdôvodnené. Aj v súvislosti s uvedeným vystupuje do popredia práve potreba poskytnúť spotrebiteľovi zvýšenú ochranu v spotrebiteľských úverových vzťahoch.

49. K vyššie uvedenému zákonnému predpokladu (§ 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) je potrebné uviesť, že sa jedná o súkromnoprávny inštitút, do ktorého sa premietla transpozícia všeobecnej požiadavky Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) na stanovenie účinných, primeraných a odrádzajúcich sankcií. Ide o mechanizmus, ktorý motivuje (má motivovať)

veriteľa a prináša spotrebiteľovi prípadnú finančnú výhodu v prípade pochybenia veriteľa. Žalovaný zastáva názor, že existencia tohto zákonného predpokladu priznávajúceho nároky priamo spotrebiteľovi nemá vplyv vo veci posudzovania zmlúv v intenciách toho-ktorého zákona a nemožno ho považovať za dôvod na zbavenie sa zodpovednosti za porušenie zákona či za poľahčujúcu okolnosť vo vzťahu k následkom sankcionovaného konania. Následnú bezúročnosť a beznákladovosť predmetného úveru nepovažuje žalovaný za skutočnosť spojenú s následkami protiprávneho konania ako jedno z kritérií pre určenie výšky postihu podľa § 23 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nemožno predsa vzhľadom na účel § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je vytvorenie mechanizmu odradzujúceho veriteľa od porušovania niektorých dôležitých zákonných povinností, považovať za poľahčujúcu tú okolnosť, že veriteľ nerešpektujúc obligatórne povinnosti v zmysle cit. zákona, o ktorých následku je uzrozumený vopred, následne v rámci administratívneho správneho konania vyzdvihne dôsledky svojho protiprávneho konania stanovené v záväznom právnom predpise; takéto ponímanie je podľa žalovaného absurdné.

50. Žalovaný má tiež za to, že samotné znenie zákona reflektuje nutnosť zabezpečiť ochranu spotrebiteľa v úverových vzťahoch jednak ex lége a zároveň pri nedodržaní povinností vyplývajúcich z cit. zákona pristupuje aj v rovine administratívneho trestania. Nakoľko správny orgán pri zistenom porušení cit. zákona ako sankciu ukladá pokutu a nie je oprávnený určovať žiadne plnenia vo vzťahu k poškodenému spotrebiteľovi, chápanie existencie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ako istej súkromnoprávnej sankcie nezávisle popri administratívnej, je podľa názoru žalovaného, plne oprávnené.

51. Tak správny orgán prvého stupňa, ako ani žalovaný odvolací orgán nevzhládli v danej veci okolnosti, ktoré by boli pri ukladaní výšky pokuty na prospech žalobcu, resp. pokutu uložili po zvážení všetkých kritérií významných z hľadiska posudzovania povahy, závažnosti, rozsahu, trvania a následkov zistených nedostatkov. Žalovaný uviedol, že v zmysle odôvodnenia napadnutého rozhodnutia správny orgán prvého ako aj druhého stupňa v úvodnej vete zdôraznil, že pri ukladaní sankcie prihliadal na závažnosť, rozsah, trvanie, povahu a následky protiprávneho konania, pričom v nasledujúcom texte vyčerpávajúco uviedol samotné zhodnotenie jednotlivých kritérií (viď. príslušné rozhodnutia). Nie je preto pravdou tvrdenie žalobcu, že by sa správny orgán prvého stupňa alebo žalovaný nedostatočným spôsobom vyrovnali s odôvodnením výšky uloženej pokuty a že neuviedli žiadne konkrétne, na vec sa vzťahujúce a zo zisteného skutkového stavu sa odvíjajúce okolnosti.

52. Rovnako tak žalovaný odmieta tvrdenia o skutočnosti, že jedna a tá istá skutočnosť predstavujúca okolnosť nevyhnutnú na vznik správneho deliktu mala byť zároveň vyhodnotená ako priťažujúca. Takáto skutočnosť z napadnutých rozhodnutí nevyplýva. Žalovaný k tomu dodáva, že pri vyhodnotení protiprávneho konania žalobcu z hľadiska jednotlivých kritérií orgán dozoru popisom samotného konania prispel len k bližšiemu vysvetleniu uvedených kritérií, pričom konkrétne zhodnotil jednotlivé dôsledky a následky, čo považuje žalovaný naopak za náležité vyhodnotenie protiprávnosti konania žalobcu. Nemožno súhlasiť ani s tvrdením, že by odôvodnenie výšky postihu obsahovalo iba všeobecné právne skutočnosti, keďže úvahy, o ktoré sa prvostupňový orgán, ako aj žalovaný opieral, boli aplikovateľné na posudzovanú Zmluvu č. 1008008815, ako aj na Zmluvu č. 1008009351. Priťažujúci charakter jednotlivých okolností, ktoré tvoria súčasť odôvodnenia výšky postihu, je zrejmý z popisu jednotlivých okolností. Podľa žalovaného sa správne orgány oboch stupňov zákonnými kritériami zaoberali v dostatočnej miere a v rozsahu umožňujúcom preskúmateľnosť úvah správneho orgánu, ktorými sa riadil pri určovaní výšky postihu.

53. Pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, táto je podľa žalovaného nepochybne výsledkom uváženia zo strany správneho orgánu, žalovaný sa teda zaoberal otázkou, či správne uváženie nevybočilo z medzí hľadísk ustanovených zákonom. Žalovaný má za to, že rozsah uloženej sankcie náležite odôvodnil tak v intenciách ust. § 23 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj v medziach ust. § 23 ods. 2 písm. b) , ba) bod 4. cit. zákona, vysporiadal sa pritom so všetkými okolnosťami podstatnými pre posúdenie závažnosti zisteného konania žalobcu, a tým aj primeranosti uloženej sankcie. Po zvážení všetkých zákonných kritérií a okolností prípadu žalovaný dospel k záveru, že pokuta uložená v stanovenej výške je riadne odôvodnená, zodpovedajúca závažnosti konania žalobcu a tým primeraná, teda žalovaný nezistil dôvod na jej zníženie.

54. Žalovaný v súvislosti s prejednávanej prípadom uviedol, že spotrebiteľovi, ktorý pri dojednaní úveru vystupuje v slabšej pozícii v porovnaní s poskytovateľom úveru, bolo potrebné v medziach zákona poskytnúť zvýšenú ochranu, keďže vzhľadom na zložitú problematiku dôveruje poskytovateľovi úveru.

55. Žalovaný má za to, že v prípade určenia výšky uloženej pokuty je táto odrazom konkrétneho prípadu a zhodnotenia konkrétnej veci, dá sa povedať individualizujúcim činiteľom. Treba poznamenať, že správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej správnej úvahy (rešpektujúc systém trojdelenia moci), a preto moderácia je prípustná najmä v prípadoch sankcií, ktoré boli uložené zjavne neproporcionálne a neprimerane povahe skutku a jeho dôsledkom.

56. Žalovaný svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške X XXX eur, pričom maximálne možno pokutu podľa § 23 ods. 2 písm. b) uložiť do 70 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000 eur). Z tohto rámca žalovaný nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil.

57. Pokiaľ ide o skutočnosť, že sa vo vzťahu k žalobcovi jednalo o prvé porušenie zákona, žalovaný uviedol, že táto skutočnosť bola prvostupňovým orgánom zohľadnená a pokuta bola žalobcovi uložená v dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby. V prípade opakovaného porušenia povinností totiž môže orgán dozoru uložiť pokutu až do výšky 140 000 eur. Žalovaný dodal, že žalovaný v rámci odvolacieho konania výšku uloženej pokuty a jej odôvodnenie nijako nenamietal.

58. Čo sa týka rozhodnutí, na ktoré žalobca v žalobe poukázal, žalovaný uvádza, že sa jedná (v prvom stupni) o rozhodnutia iných (rôznych) krajských inšpektorátov SOI a zdôrazňuje, že každý inšpektorát sa pri rozhodovaní o veci a ukladaní pokuty riadi najmä vlastnou rozhodovacou činnosťou. V prípade rozhodnutia Inšpektorátu SOI so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. U/0195/05/2011 ide navyše o rozhodnutie ešte z roku 2011. Vo veci podanej žaloby ide o rozhodnutie Inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, ktorý má inú rozhodovaciu prax. Žalovaný poukázal na obdobné prípady vedené v prvom stupni na uvedenom inšpektoráte, kde napr. rozhodnutím č. U/0407/01/2013 zo dňa 22.04.2014 bola uložená pokuta XX.XXX eur pre porušenie povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j), o), t), w), y) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré bolo žalovaným potvrdené rozhodnutím č. SK/0397/99/2014 zo dňa 06.06.2014 a rozhodnutím č. U/0319/01/2014, zo dňa 22.10.2015 bola uložená pokuta XX.XXX eur pre porušenie § 7 ods. 1 a § 9 ods. 2 písm. f/, i/, t/, w/, x/ y/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré bolo rozhodnutím č. SK/0842/99/2015 zo dňa 25.04.2016 zmenené tak, že za porušenie § 7 ods. 1 vyššie cit. zákona bola uložená pokuta X.XXX eur (z dôvodu uplynutia objektívnej lehoty vo vzťahu k zistenému porušeniu povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/, i/, t/, w/, x/ y/ zákona o spotrebiteľských úveroch bola pokuta znížená o X.XXX eur).

59. Podľa názoru žalovaného, nebola pokuta uložená v zjavne neprimeranej výške vo vzťahu k spáchanému správne deliktu - porušeniu povinností stanovených zákonom o spotrebiteľských úveroch. Vo sfére žalobcu má tiež uložená pokuta plniť úlohu výchovnú a aj represívnu a postihovať protiprávne konanie, preto je žiadúce, aby bola citeľná v majetkovej sfére páchatel'a deliktu. Nemôže sa jednať o sankciu v zanedbateľnej výške (napr. v žalobe navrhovaných XXX €), inak sa nedá predpokladať, že by splnila svoj účel. Uložená pokuta plní taktiež preventívnu úlohu, najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností (generálne pôsobenie), v ktorých musí mať silu odradiť od protiprávneho konania. Poukázal pri tom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S/13/2013 zo dňa 05.06.2013, obdobne aj v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S 184/2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/57/2013.

60. Žalovaný mal za to, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s 1 hlavy čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, a to na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a v súlade s požiadavkami Správneho poriadku. Žalobca nebol v konaní ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch.

61. Žalovaný z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd žalobu zamietol.

V.

Ďalšie vyjadrenia

62. Na vyjadrenie žalovaného k žalobe reagoval žalobca podaním zo dňa 11.07.2016 nasledovne:

63. Žalobca trval na tom, že žalovaný nesprávne právne vyhodnotil právny predpis, ktorým sa spravuje vzťah medzi žalobcom a jeho klientom, ktorý bol predmetom prieskumu zo strany prvostupňového správneho orgánu a žalovaného.

64. Poukázal na to, že žalovaný opätovne a tentokrát už celkom vedome odmieta k jednotlivým hodnotiacim kritériám pre určenie výšky pokuty pripočítať kvalitu poľahčujúcej či priťažujúcej okolnosti. Žalobca zotrval na tom, že uložená pokuta nie je riadne a náležite odôvodnená, ale je len svojvoľne uložená v rámci zákonom stanovenej sadzby (čo však na zákonnosť rozhodnutia nepostačuje).

65. Žalobca uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že nijakým spôsobom nenamietal výšku uloženej sankcie. S uvedeným žalobca súhlasil, ale poukázal na to, že už odvolaní napádal samotný základ, t.j. nesprávnosť jeho konania, a teda žiadal, aby odvolací orgán zrušil ním napadnuté prvostupňové rozhodnutie ako nezákonné. Teda podľa žalobcu nemožno tvrdiť, že ním nie je namietaná výška uloženej pokuty. Poukázal na ust. § 59 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Niet teda pochyb o tom, že predmetom prieskumu prvostupňového správneho orgánu bola aj výška uloženej sankcie a náležité odôvodnenie jednotlivých kritérií jej uloženia.

66. K vyjadreniu žalovaného k odlišnej rozhodovacej praxi inšpektorátov Slovenskej obchodnej inšpekcie žalobca poukázal na to, že žalovaný je priamym nadriadeným orgánom vo vzťahu k jednotlivým inšpektorátom. Je ich odvolacím orgánom, a teda on má vykonávať dohľad nad zákonnosťou ich rozhodnutí. V zmysle ust. § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku je základnou zásadou konania správneho orgánu dbať na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Ak by sa aj takéto rozdiely vyskytli v rozhodovaniach prvostupňových orgánoch, je povinnosťou odvolacieho orgánu t.j. žalovaného (ktorý pochopiteľne rovnako postupuje podľa Správneho poriadku, a teda je povinný zachovávať vyššie citovanú zásadu), aby dbal na jednotnosť rozhodovania v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch. Pripustenie a podporovanie odlišnej praxe prvostupňových orgánov je preto zjavným porušením zásady správneho konania a rozhodovania uvedenej v ust. § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku, teda ide o postup porušujúci zákon.

67. Vzhľadom na vyššie uvedené a vzhľadom na nadobudnutie účinnosti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok žalobca žiadal, aby súd pre nedostatočné zistenie skutkového stavu na riadne posúdenie veci zo strany žalovaného a prvostupňového orgánu (§191 ods. 1 písm. e) SSP), pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového orgánu pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d) SSP) a preto, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 191 ods. 1 písm. c) SSP) rozhodol v zmysle žaloby.

68. Doplnením žaloby, doručenej súdu 25.8.2018, si žalobca uplatnil voči žalovanému náhradu škody, spočívajúcu v nákladoch na exekučné konanie v celom rozsahu podľa priloženého vyúčtovania.

VI.

Právna úprava a závery správneho súdu

69. Krajský súd v Bratislave, ako správny súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa ust. § 10 zák. č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) s poukazom na ust. § 491 ods. 1 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

70. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

71. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (ods. 2).

72. Rozhodnutím orgánu verejnej správy sa rozumie správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka (§ 3 ods. 1 písm. b/ SSP).

73. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

74. V intenciách § 6 ods. 1 SSP, súd preskúmava aj administratívne konanie, ktorým sa v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov.

75. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu administratívneho konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti.

76. Žaloba bola podaná tunajšiemu súdu počas platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku - O.s.p. (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov), ktorý v piatej časti upravoval problematiku súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy. Tento zákon bol v časti týkajúcej sa správneho súdnictva s účinnosťou od 01.07.2016 nahradený Správnym súdnym poriadkom - SSP (zákon č. 162/2015 Z.z.). Oba zákony obdobne upravujú otázky vymedzenia rozsahu rozhodnutí správnych orgánov, ktoré podliehajú súdnemu preskúmaniu na návrh účastníka správneho konania.

77. Podľa § 491 ods. 1 SSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

78. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi. Správny súd preskúmava zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu a posudzuje, či je pravdivé tvrdenie žalobcu, že bol rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach. Limitom súdneho prieskumu je zákonnosť, pričom zákonnosť rozhodnutí a postupov je súlad týchto rozhodnutí a postupov s platným právnym poriadkom SR.

79. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

80. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný ako odvolací orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutie - Slovenskej obchodnej inšpekcie (SOI), Inšpektorát SOI so sídlom v Bratislave, číslo: U/0128/01/2015 zo dňa 26.10.2015, ktorým príslušný orgán dozoru žalobcovi podľa § 23 ods. 2 písm. b), ba) bod 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch pokutu vo výške X.XXX,- Eur pre porušenie povinností veriteľa uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere všetky zákonom ustanovené náležitosti.

81. Podľa § 3 ods. 4 zák. č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) platí, že rozhodnutie správneho orgánu musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a zároveň správny orgán musí dbať o to, aby pri rozhodovaní o skutkovo zhodných a podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

82. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

83. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

84. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

85. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru, podmienky na udelenie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, podmienky na výkon činnosti veriteľa a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

86. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

87. Podľa § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z., /Vymedzenie pojmov/, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,)

b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

88. Podľa § 3a ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, každý podnikateľ je povinný na svojich obchodných listoch a objednávkach vyhotovených v písomnej alebo elektronickej forme (ďalej len „obchodné dokumenty“) uvádzať obchodné meno, sídlo alebo miesto podnikania, právnu formu právnickej osoby a identifikačné číslo, ak je pridelené. Podnikatelia zapísaní v obchodnom registri alebo v inej evidencii podnikateľov uvádzajú aj označenie registra, ktorý podnikateľa zapísal, a číslo zápisu. Ak podnikateľ na svojich obchodných dokumentoch uvádza výšku základného imania, musí uviesť aj rozsah jeho splatenia.

89. Podľa § 3a ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, údaje podľa odseku 1 je podnikateľ povinný uvádzať aj v písomnom úradnom styku.

90. Podľa § 3a ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, údaje podľa odseku 1 je podnikateľ povinný uvádzať aj na svojom webovom sídle, ak ho má zriadené.

91. Žalobca namietal danosť spotrebiteľského charakteru vzťahov, ktoré boli predmetom správneho konania, pričom dôvodil, že dlžníčka v dotknutých právnych vzťahov vystupovala ako SZČO, a preto nemal dôvod domnievať sa že nevystupuje v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

92. Základnú definíciu spotrebiteľského vzťahu obsahuje ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka, ktorá je vo vzťahu k spotrebiteľským úverom doplnená v ustanoveniach § 1 a § zákona č. 129/2010 Z. z. Spotrebiteľským úverom je každý úver, ktorý poskytne fyzická alebo právnická osoba v rámci svojej

podnikateľskej činnosti výlučne fyzickej osobe, ktorá pri uzatváraní zmluvy o úvere nevystupuje v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

93. Jedným z predmetom činnosti, ktorý má žalobca zapísaný v obchodnom registri je poskytovanie úverov. Je teda nepochybné, že žalobca pri uzatváraní zmlúv, ktoré boli predmetom kontroly zo strany prvostupňového správneho orgánu (ďalej Zmluvy), vystupoval v rámci predmetu svojej činnosti a napĺňa tak definíciu veriteľa podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.

94. Čo sa týka Dlžníčky v Zmluvách, táto je fyzickou osobou, ktorá je súčasne samostatne zárobkovo činnou osobou. Preto je dôležité určiť, či v rámci daných vzťahov vystupovala ako podnikateľka alebo nepodnikateľka, ako aj to, či žalobca mal možnosť uvedenú skutočnosť zistiť.

95. Dlžníčka je v Zmluvách identifikovaná menom, priezviskom, dátumom narodenia, rodným, číslom a adresou trvalého pobytu, nie svojím obchodným menom, miestom podnikania a IČO-m. Identifikačné číslo je v záhlaví Zmluvy uvedené iba pri identifikácii zamestnávateľa dlžníčky. Dlžníčka teda nie je v zmluvách označená tak, ako to vyžaduje Obchodný zákonník vo vzťahu k jej podnikateľskej činnosti. Pri takejto identifikácii nemožno dôjsť k inému záveru, ako tomu, že žalobca nekonal s dlžníčkou ako podnikateľkou, ako to tvrdil v priebehu správneho konania. Ak by totiž postupoval s odbornou starostlivosťou, za situácie, ak bol názoru, že dlžníčka vystupuje ako podnikateľka, musel by túto skutočnosť premietnuť do Zmlúv a riadne označiť dlžníčku ako podnikateľku, čo však nespravil. Pri takejto identifikácii zmluvnej strany na strane dlžníka sa aj dlžník oprávnene domnieval, že vystupuje vo vzťahu ako nepodnikateľ.

96. O rovnakej otázke Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 41Co/80/2019 rozhodol dňa 20. 02.2020 nasledovne:

97. „28. Odvolací súd považoval v prvom rade za nevyhnutné posúdiť, či úverová zmluva v znení jej dodatkov, uzatvorená medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného, je zmluvou spotrebiteľskou. Uvedené bolo sporné v priebehu celého konania, avšak súd prvej inštancie sa napriek rozsiahlemu odôvodneniu svojho rozsudku s uvedeným dostatočne nevysporiadal. V prvom rade je preto nevyhnutné uviesť, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom, a teda je vždy uzatváraná v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu zmluvných strán. S ohľadom na povahu zmluvných strán - dodávateľ a spotrebiteľ - potom možno považovať úverovú zmluvu aj za zmluvu spotrebiteľskú. Odvolací súd mal zo záhlavia úverovej zmluvy za preukázané, že bola uzatvorená v zmysle § 497 Obchodného zákonníka a v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Veriteľ - obchodná spoločnosť Tatra credit, a.s. bol v zmluve označený obchodným menom, sídlom spoločnosti a identifikačným číslom, a teda možno s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyvodit', že zmluvu uzatváral ako dodávateľ. Dlžník bol identifikovaný duplicitne, a to jednak ako fyzická osoba - podnikateľ s uvedením názvu spoločnosti, miesta podnikania a identifikačného čísla a zároveň ako fyzická osoba - nepodnikateľ s uvedením jeho mena, priezviska, adresy trvalého bydliska, dátumu narodenia, rodného čísla a čísla občianskeho preukazu. V čl. 1 zmluvy bol ako typ nebankového úveru uvedený „podnikateľský“.

29. Žalovaný síce v priebehu konania tvrdil, že úverová zmluva nie je zmluvou spotrebiteľskou, avšak neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, pretože kto tvrdí aj dokazuje a žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že by boli finančné prostriedky žalobcovi poskytnuté na účely podnikania. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 243/07-25 zo dňa 19.06.2008, v ktorom „...ústavný súd odkazuje na všeobecne platný princíp, podľa ktorého ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil. Zmyslom tohto princípu je neumožniť strane naformulovať v zmluve ustanovenie pripúšťajúce viacvýznamový výklad a následne v zlej viere zneužiť mnohoznačnosť tohto ustanovenia na úkor záujmov druhej zmluvnej strany.“ Odvolací súd teda pri výklade zmluvy prihliadol na okolnosti, ktoré sprevádzali jej uzatvorenie.

30. Odvolací súd zastáva názor, že úverová zmluva v zmysle jej dodatkov má povahu jednostrannej adhézne zmluvy, obsah ktorej nesvedčí tomu, že by jej uzatvoreniu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľskými subjektmi, keďže ide o predtlačný formulár. Je pritom povinnosťou veriteľa, resp. jeho právneho nástupcu, preukázať, že peňažné prostriedky boli dlžníkovi - žalobcovi poskytnuté na účel podnikania. Zároveň je potrebné uviesť, že aj v prípade, ak je dlžník v zmluve identifikovaný IČO-m, nie je možné automaticky vyvodit' záver, že pri uzatváraní zmluvy konal v

rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Zo zmluvy o úvere nemožno jednoznačne a spoľahlivo ustáliť, že žalobca uzatváral zmluvu ako nespotebiteľský subjekt v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a to vzhľadom na jeho už vyššie uvedené dvojité označenie, preto je namieste aplikácia ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

31. Pri tomto hodnotení je nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že živnostenský register je verejne dostupný zoznam podnikateľov, ktorým bolo vydané živnostenské oprávnenie, takže aj informácie identifikujúce žalobcu ako podnikateľa sú voľne prístupné vo verejnej časti živnostenského registra. Naopak, údaje identifikujúce ho ako fyzickú osobu - nepodnikateľa nie sú verejne prístupné a je ich možné získať len z dokladov, ktoré žalobca poskytol pri vybavovaní zmluvy o úvere, napr. občiansky preukaz, ktorý bol pri uzatváraní úverovej zmluvy použitý nie len na identifikáciu, či ide o totožnú osobu ako predložila živnostenské oprávnenie, ale údaje z občianskeho preukazu boli do zmluvy o úvere priamo zahrnuté (napr. rodné číslo, číslo OP). Odvolaciemu súdu sú z jeho rozhodovacej činnosti známe prípady, keď nebankové spoločnosti poskytujúce spotrebiteľské úvery bez bližšieho zisťovania do zmluvy o úvere uviedli, že finančné prostriedky dlžníkovi poskytli na účel podnikania, a to len z toho dôvodu, že žiadateľ o úver mal živnostenské oprávnenie.

32. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k názoru, že úverová zmluva č. XXXXXX zo dňa 29.11.2011 a dodatky k nej uzatvorené sú zmluvami spotrebiteľskými.“

98. Z dôvodu zavádzajúceho označenia dlžníčky v Zmluvách, s poukazom na skutočnosť, že text Zmlúv a podklady pre ne vypracoval žalobca, je teda na mieste pojmy a výrazy v zmluvách použité vykladať v neprospech žalobcu. Aj s prihliadnutím na ustálenú judikatúru (napr. vyššie citované rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 41Co/80/2019) o otázke tzv. dvojitého označenia dlžníka (aj znakmi podnikateľa aj znakmi nepodnikateľa) súd jednoznačne dospel k záveru, že posudzované Zmluvy sú spotrebiteľskými a konkrétne sa jedná o zmluvy o spotrebiteľských úveroch, na ktoré je nevyhnutné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.

99. Námietku žalobcu o nesprávnom posúdení charakteru Zmlúv súd preto vyhodnotil ako nedôvodnú.

100. K ďalšej námietke žalobcu, a to, že napadnuté rozhodnutie je vnútorne rozporné, súd uvádza, že žalobcom namietanú vnútornú rozpornosť v napadnutom rozhodnutí nezistil. Skutočnosť, že žalobca svojim konaním znevýhodnil dotknutého spotrebiteľa má zákonom predpokladané následky a to bezúročnosť a bezpoplatkovosť dojednaného úveru, teda jedná sa o zákonom ustanovené „výhody“ spotrebiteľa, ako následok nezákonného správania veriteľa. Upozornenie žalovaného resp. správneho orgánu prvého stupňa na zákonom ustanovené následky protiprávneho konania žalobcu nepredstavuje vnútorný rozpor rozhodnutia.

101. Podľa § 23 ods. 2 písm. b) ba) zákona č. 129/2010 Z.z., ak orgán kontroly podľa odseku 1 zistí nedostatky v činnosti veriteľa alebo finančného agenta spočívajúce v nedodržiavaní alebo v obchádzaní ustanovení tohto zákona, je oprávnený podľa závažnosti, rozsahu, dĺžky trvania, následkov a povahy zistených nedostatkov veriteľovi alebo finančnému agentovi uložiť pokutu do 70 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000 eur

ba) veriteľovi alebo finančnému agentovi, ak

1. neuvedie v reklame informácie podľa § 3,
2. neposkytne informácie podľa § 4 a 5,
3. neposkytne primerané vysvetlenie podľa § 4 ods. 6,
4. poruší povinnosti ustanovené v § 9 a 10,

102. Žalobca ďalej namietal, že správny orgán nezohľadnil finančnú stratu, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku zákonom ustanovenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti ním poskytnutého úveru pri ukladaní pokuty, pričom argumentoval aj tým, že správny orgán mal pri určovaní výšky sankcie podľa § 23 ods. 2 ZoSÚ prihliadnúť aj na následky zistených nedostatkov. K uvedenému správny súd uvádza, že správne orgány v tomto smere postupovali správne, keď nezohľadnili dopad porušení ZoSÚ na majetkovú sféru žalobcu. Napriek tomu, že podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia má správny orgán pri ukladaní sankcie prihliadať okrem iného aj na následky, ktoré preverovaný porušovateľ zákona svojim konaním spôsobil, dotknuté zákonné ustanovenie nemožno podľa správneho súdu vykladať tak, že sa má prihliadnúť aj na ujmu, ktorá porušovateľovi zákona vznikla v dôsledku vlastného protiprávneho konania - nikto totiž nemôže mať podľa platného právneho poriadku prospech z vlastného protiprávneho konania. Správny súd sa zároveň stotožňuje so správnymi orgánmi, že pri ukladaní sankcie ako príjmu

štátneho rozpočtu nie je možné zohľadniť zákonnú „výhodu“ spotrebiteľa ako subjektu dotknutého porušením práva zo strany žalobcu v dôsledku rozdielného príjemcu dotknutých finančných prostriedkov.

103. Posledná námietka žalovaného smerovala k nedostatočnému odôvodneniu uloženej sankcie a jej výšky, a to z dôvodov:

- dvojitého pripočítania porušenia zákona aj ako znaku skutkovej podstaty správneho deliktu aj ako prirážajúcej okolnosti v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa
- neuvedenia žiadnych skutkových okolností pri hodnotení jednotlivých kritérií okrem kritéria závažnosti
- porušenie zásady obsiahnutej v § 3 ods. 5 Správneho poriadku, keď žalovaný vo svojom rozhodnutí nepoukázal na obvyklú výšku pokuty v obdobných prípadoch.

104. K námietke žalobcu, týkajúcej sa dvojitého pripočítania porušenia zákona v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa súd uvádza, že aj napriek tomu, že prvostupňové rozhodnutie uvedený nedostatok indikuje, v rozhodnutí žalovaného v časti zdôvodnenia okolnosti závažnosti posudzovaného konania (str. 10, ods. 2 rozhodnutia žalovaného) sa takýto nedostatok nevyskytuje, preto súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca uvedené napokon ani nenamietal. Ani z ďalšej časti rozhodnutia žalovaného nevyplýva, že by trpelo dotknutým nedostatkom, namietaným žalobcom vo vzťahu k rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa.

105. Pokiaľ sa týka žalobnej námietky vo vzťahu k výške pokuty, resp. k nedostatku jej odôvodnenia, súd uvádza, že výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy správneho orgánu. Súd by mohol rozhodnutie žalovaného, pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie zrušiť len v prípade, kedy voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadil pri rozhodnutí o výške sankcie nezodpovedala obsahu spisu alebo sa priesočila zásadám logického myslenia. Krajský súd poukazuje na dostatočné zdôvodnenie výšky uloženej pokuty s tým, že podľa názoru súdu žalované správne orgány pri ukladaní pokuty zvažili všetky hľadiská pri určovaní výšky pokuty v zmysle ust. § 23 ods. 2 písm. b) ba) zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého pri uložení pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, rozsah, dĺžku trvania, povahy a následky protiprávneho konania. Pričom súd nemal za to, že by uložená pokuta bola nedostatočne zdôvodnená. Žalobca namietal absenciu skutkových okolností pri hodnotení jednotlivých kritérií na uloženie sankcie okrem kritéria závažnosti, sám žalobca však v žalobe posudzoval resp. vyhodnocoval odôvodnenie ostatných kritérií, ktoré podľa neho v rozhodnutí neboli. Správny súd preto aj túto námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú. Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného zistil, že žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými zákonom ustanovenými kritériami ukladania sankcie.

106. Podľa § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku, správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

107. Žalobca namietal, že správne orgány nerešpektovali vyššie uvedenú zásadu a že žalovaný vo svojom rozhodnutí nepoukázal na obvyklú výšku pokuty v obdobných prípadoch. Aj túto námietku správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú - uvedenie obvyklej výšky pokuty nie je obligatórnou náležitosťou rozhodnutia o uložení sankcie za správny delikt. Obvyklú výšku pokuty v obdobných prípadoch môže ktokoľvek zistiť z rozhodnutí žalovaného alebo rozhodnutí orgánov verejnej správy prvého stupňa, ktoré sú zverejnené na webovom sídle Slovenskej obchodnej inšpekcie (<<https://www.soi.sk>>). Na rovnakom webovom sídle sú zároveň zverejnené rozhodnutia súdu, ktorých predmetom bol prieskum vydaných rozhodnutí Slovenskej obchodnej inšpekcie. Žalobca v žalobe poukázal na dve rozhodnutia, ktoré majú podľa neho preukázať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v dôsledku nedodržania § 3 ods. 5 druhá veta Správneho poriadku. Obe rozhodnutia sú z iného časového obdobia (predchádzajúceho), ako je preskúmané rozhodnutie, preto tieto rozhodnutia nemožno brať ako relevantné kritérium, ktoré by preukazovalo vyššie tvrdý nedostatok.

108. Žalobca záverom vzhľadom na žalobné dôvody žiadal, aby správy súd zmenil rozhodnutie žalovaného (ak napadnuté rozhodnutie nezruší) tak, že zníži výšku uloženej sankcie (tzv. moderačné právo súdu, pôvodne upravené v § 250j ods. 5 O.s.p., v súčasnosti vo vzťahu k správne mu trestaniu v § 198 SSP).

109. Podľa § 198 /Sankčná moderácia/ ods. 1 SSP, správny súd môže na základe výsledkov ním vykonaného dokazovania na návrh žalobcu rozsudkom

- a) zmeniť druh alebo výšku sankcie, aj keď orgán verejnej správy pri jej uložení nevybočil zo zákonného rámca správnej úvahy, ak táto sankcia je neprimeraná povahe skutku alebo by mala pre žalobcu likvidačný charakter,
- b) upustiť od uloženia sankcie, ak účel správneho trestania možno dosiahnuť aj samotným prejednaním veci.

110. Podľa § 198 ods. 2 SSP, správny súd môže podľa odseku 1 rozhodnúť len tak, ako mohol podľa osobitného predpisu rozhodnúť orgán verejnej správy.

111. Súd v súvislosti s týmto návrhom žalobcu poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 8Sžo/11/2011 zo dňa 27.10.2011, sp. zn. 6Sžo/126/2010 zo dňa 30.03.2011, z ktorých vyplýva záver, že pri preskúvaní správnych rozhodnutí o uložení peňažnej sankcie, správny súd nepreskúma len zákonnosť použitia správnej úvahy (§ 245 ods. 2 O.s.p.), ale aj jej správnosť, keď môže dospieť k záveru, že o sankcii malo byť rozhodnuté inak.

112. Ak správny súd zistí, že použitie správnej úvahy vybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (napr. zákon neumožňuje použitie správnej úvahy, uložená pokuta prevyšuje zákonom stanovenú výšku, za spáchaný správny delikt nemožno uložiť daný druh sankcie a iné), takéto rozhodnutie je nezákonné a ako také ho súd zruší. V prípade, že správna úvaha bola použitá zákonným spôsobom, avšak správny súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o peňažnej sankcii malo byť rozhodnuté inak, využije § 198 ods. 1 SSP tzv. sankčné moderačné oprávnenie a správnu úvahu nahradí vlastným uvážením. Treba poznamenať, že správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej správnej úvahy (rešpektujúc systém trojdelenia moci) a preto sankčná moderácia je prípustná najmä v prípadoch sankcií, ktoré boli uložené zjavne neproporcionálne a neprimerane povahe skutku a jeho dôsledkom. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami tohto logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj zdôvodnené.

113. Žalovaný svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške X.XXX Eur, teda v rámci rozpätia vymedzeného v ustanovení § 23 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého možno uložiť pokutu až do výšky 70 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000 eur). Súd konštatuje, že z tohto rámca žalovaný nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil, najmä z pohľadu, prečo prikočil k uloženiu pokuty vo výške 6 000 Eur.

114. Pokiaľ ide o správnosť výšky uloženej pokuty, súd nevzhladol ani dôvod, pre ktorý by malo byť v zmysle § 198 ods. 1 SSP o výške pokuty rozhodnuté inak. Pri preskúvaní výšky uloženej pokuty je potrebné vychádzať zo základných rovín pre ukladanie sankcie - individuálnej a generálnej, pričom v preskúvanom prípade podľa názoru súdu, nebola pokuta uložená v zjavne neprimeranej výške vo vzťahu k spáchanému správnomu deliktu - porušeniu povinnosti, stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

115. K žiadosti žalobcu, obsiahnutej v Doplnení žaloby, doručenej súdu 25.8.2018, ktorou si žalobca uplatnil voči žalovanému náhradu škody, spočívajúcu v nákladoch na exekučné konanie súd uvádza, že aj v prípade, ak by bol v konaní úspešný, správny súd nie je oprávnený o tomto nároku rozhodovať. Na prejednanie a rozhodnutie žaloby o náhradu takejto škody je vecne a miestne príslušný okresný súd v civilnom súdnom konaní, nie správny súd (krajský súd) v správnom konaní v rámci trov konania.

116. Výšku pokuty je nutné diferencovať a individualizovať, pričom uloženú pokutu vo výške X XXX Eur v spodnej hranici zákonom stanovenej sadzby, súd považoval za primeranú. Vo sfére žalobcu má uložená pokuta plniť úlohu výchovnú a aj represívnu a postihovať protiprávne konanie, preto je žiaduce, aby bola citeľná v majetkovej sfére páchatel'a deliktu. Nemôže sa jednať o sankciu v zanedbateľnej výške, inak sa nedá predpokladať, že by splnila svoj účel. Uložená pokuta plní taktiež preventívnu úlohu, najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností (generálne pôsobenie), v ktorých musí mať silu odradiť od protiprávneho postupu.

117. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 168 SSP a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia súdu. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 S.s.p., § 145 ods. 2 písm. c/ SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/162/20160701.html>> S.s.p. uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/162/20160701.html>> S.s.p. sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).